

ПРИ СЛЪНЦЕТО

Народна приказка

Живѣлъ нѣкога единъ сироманъ. Дошла Коледа. Сироманътъ нѣмалъ пари и нищо не можалъ да си купи. Ималъ само хубава гора. Жена му му казала:

— Иди въ гората, избири най-хубавото дърво, отсѣчи го и го докарай. Поне децата да се стоплятъ!

Сироманътъ отишелъ въ гората; избралъ най-хубавото дърво и почналъ да го сѣче. А дървото проговорило и му казало:

— Недей ме сѣчи, а ела утре рано при менъ.

На другия день, рано сутринята сироманътъ, отишелъ при дървото и намѣрилъ една жълтица. Съ нея купилъ всичко, каквото му трѣбвало. На втория день, пакъ отишелъ и пакъ, намѣрилъ една жълтица. И така всѣки день. Станалъ богатъ човѣкъ.

Единъ гостъ турчинъ излъгалъ жената и тя казала, какъ станали богати. Турчинътъ намѣрилъ човѣка и му казалъ:

— Чорбаджи, азъ зная какъ си станалъ богатъ.

Българинътъ отговорилъ:

— Само Господъ и азъ знаемъ и никой другъ.

Турчинътъ казалъ:

— Азъ зная какъ си станалъ богатъ.

— Ако знаешъ отъ какво съмъ станалъ богатъ, ще ти дамъ цѣлото си богатство! — рекълъ онзи.

Турчинътъ казалъ и му взелъ цѣлото богатство.

Богатиятъ станалъ пакъ сироманъ, какъвто си билъ и по-рано. Засрамилъ се отъ сиромашията си и избѣгалъ отъ къщи. Отишелъ, дето слънцето залѣзвало. Влѣзълъ въ слънчевия домъ. Слънчовата майка готвѣла вечеря.

Човѣкътъ я попиталъ:

— Бабо, мога ли да преспя тука?

— Можешъ синко, — отговорила Слънчовата майка.

— Но ще ти дамъ да вечеряшъ по-рано и веднага ще си легнешъ, защото Слънцето ще дойде гладно, та да не те види и глътне.

Човѣкътъ вечерялъ и си легналъ.

Ето и Слънцето си дошло. Майка му донесла вечеря и се навечеряло.

— Мамо, — обърнало се Слънцето къмъ майка си,